

Krajský soud v Ostravě
Havlíčkovo nábř. č. 34
728 81 Ostrava 1

Ke sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016
32 ICm 2315/2017 (C23)

V Brně dne 4. 10. 2017

Žalobce: **Ing. Lee Louda**, IČ: 693 26 681, se sídlem Vodičkova 41, PSČ 110 00 Praha 1, **insolvenční správce dlužníka OKD, a.s.**, IČ: 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 (dále také jen „**insolvenční správce**“)

Právně zastoupen: **JUDr. Dušanem Dvořákem**, advokátem, číslo osvědčení ČAK 9714, se sídlem a adresou pro doručování **DRV Legal, s.r.o. advokátní kancelář**, Brno, Hlinky 118, PSČ 603 00, datová schránka: mcbpt3u

Žalovaný: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**, IČ: 72080043, se sídlem Na Jízdárně 3162/3, PSČ 709 00 Odvolání

Stanovisko žalobce k vyjádření žalované

Podepsáno elektronicky
Zasláno datovou schránkou

Přílohy dle textu

I. Úvod

1. Na jednání 25.9.2017 bylo žalobci doručeno vyjádření žalovaného, které nebylo do té doby žalobci známo, a proto žalobce požádal o lhůtu pro možnost seznámení se s obsahem vyjádření žalované ze dne 22.9.2017 (dále jen „**Vyjádření**“).
2. Odkaz na zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**InsZ**“).
3. Žalovaná učinila nesporným skutečnost, že všechny Platby popsané v článku I odst. 3 žaloby byly odeslány z bankovních účtů Dlužníka a že byly připsány na účty správce daně (s výhradou 4 plateb, kde tvrdí nedostatek pasivní legitimace), a dále je nesporné, že šlo o Platby učiněné na pohledávky z titulu záloh na daň z příjmů zaměstnanců za období měsíce dubna 2016.

II. Pasivní legitimace

4. Žalovaný tvrdí, že ohledně 4 plateb (jde o Platy pod body (i), (ii), (x) a (xi) žaloby v článku I) není pasivně legitimovaný a odkazuje na § 10 daňového řádu (z.č. 280/2009 Sb.). Žalobce s tím nesouhlasí.
5. Ustanovení § 10 daňového řádu (nadepsané „Správce daně“) zní
 - (1) *Správcem daně je správní orgán nebo jiný státní orgán (dále jen „orgán veřejné moci“) v rozsahu, v jakém mu je zákonem nebo na základě zákona svěřena působnost v oblasti správy daní.*
 - (2) *Správním orgánem se pro účely tohoto zákona rozumí orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jiný orgán a právnická nebo fyzická osoba, pokud vykonává působnost v oblasti veřejné správy.*
 - (3) *Správce daně má způsobilost být účastníkem občanského soudního řízení ve věcech souvisejících se správou daní a v tomto rozsahu má i procesní způsobilost¹⁾.*
6. Žalobce zároveň odkazuje na § 2 daňového řádu:
 - (1) *Předmětem správy daní jsou daně, které jsou příjmem veřejného rozpočtu, nebo snížením příjmu veřejného rozpočtu (dále jen „vratka“).*
 - (2) *Veřejným rozpočtem se pro účely tohoto zákona rozumí*
 - a) **státní rozpočet**, státní finanční aktiva nebo rezervní fond organizační složky státu,
 - b) rozpočet územního samosprávného celku,
 - c) rozpočet státního fondu nebo Národní fond,
 - d) rozpočet Evropské unie, nebo
 - e) rozpočet, o němž to stanoví zákon.
7. Žalobce podal žalobu na správce daně – žalovaný je správcem daně. Žalobce požaduje, aby správce daně, ze státního rozpočtu (!!), vydal do majetkové podstaty finanční prostředky, které byly do státního rozpočtu odeslány v rozporu s ustanovením §111 InsZ. Jinými slovy, prostředky, které mají být dle žaloby navraceny, jsou součástí veřejného rozpočtu – státního rozpočtu, a je iracionální, aby je musely vydávat tři finanční úřady. **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj nezískal peníze z Plateb pro sebe, ale připsáním na bankovní účty správce daně se staly součástí státního rozpočtu.**
8. Pasivní legitimace není dána daňovým řádem, ale ustanovením §237 InsZ – a prospěch z daného úkonu (Plateb), **měl vždy a pouze státní rozpočet – tedy Česká republika.** Pokud je žalován správce daně jako orgán veřejné moci České republiky, pak je žaloba podána oprávněně vůči všem Platbám.

III. Důkazní břemeno

9. Žalovaný tvrdí, že žalobce neunesl břemeno důkazní ohledně *Dokladu č. 97013977 ze dne 6. 5. 2016*.
10. Žalobce soudu zasílá předmětný doklad, kterým nechť je proveden navržený důkaz. Žalobce tento doklad jako důkaz k tvrzení řádně označil a soud jej jako důkaz na příštím jednání provede. Tato námitka tedy není relevantní. Dlužník dále soudu předkládá potvrzení Dlužníka, které potvrzuje, že předložené Doklady jsou podklady, kterými byly zúčtovány mzdy za měsíc duben 2016. Potvrzení jsme navrhli na jednání jako důkaz, prozatím ale nebyl proveden.

Důkaz: - *Dokladem č. 97013977 ze dne 6. 5. 2016*
- *Potvrzením Dlužníka z 21.9.2017*

IV. Koordinační stanovisko – zúčtování mzdy

11. Žalovaný ve Vyjádření uvádí, že okamžik zúčtování je jiný, než den zaúčtování a odkazuje na dokument Zápis z jednání Koordinačního výboru s Komorou daňových poradců ČR ze dne 20.2.2013 (dále jen „**Zápis**“) a příspěvek na straně 12 – 393/20.02.13 Zúčtovaný příjem ze závislé činnosti (dále jen „**Příspěvek**“).
12. Zápis není žádným pramenem práva, ani soudním rozhodnutím, což sám žalovaný potvrzuje, a žalobce to opětovně zdůrazňuje. Jde tedy o jeden z odborných názorů.
13. Zápis řeší viditelně jinou situaci (viz úvod daného Příspěvků):

„Cílem tohoto příspěvku je potvrzení vztahu mezi tvorbou dohadných položek pasivních v návaznosti na nedávno vydaný judikát Nejvyššího správního soudu České republiky (dále též „NSS“) spis. zn. 8 Afs 1/2012 – 58 ze dne 26.9.2012 týkající se dohadných položek na bonusy zaměstnanců, a daňovými povinnostmi zaměstnavatele (plátce) při sražení a zúčtování záloh na daň z příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků (dále též „příjmy ze závislé činnosti“) a plnění dalších povinností zaměstnavatele jako plátce daně.“

14. Zápis primárně řeší účtování **roční odměny (bonusů)**, které mohou být plátcem zaúčtovány formou dohadné položky pasivní za předpokladu, že na tyto odměny vznikl zaměstnancům právní nárok již v období, za které je o tvorbě dohadné položky účtováno.
15. Zápis odkazuje na judikaturu NSS:

Z rozhodnutí NSS (spis. zn. 8 Afs 1/2012 – 58 ze dne 26.9.2012) vyplývá, že roční odměny (bonusy) mohou být plátcem zaúčtovány formou dohadné položky pasivní za předpokladu, že na tyto odměny vznikl zaměstnancům právní nárok již v období, za které je o tvorbě dohadné položky účtováno. Judikát dále upřesňuje okolnosti, za kterých vzniká zaměstnanci nárok na odměny (bonusy). S ohledem na závěry výše uvedeného judikátu považujeme za vhodné potvrdit vztah mezi tvorbou dohadných položek pasivních a daňovými povinnostmi plátce (zúčtováním).

16. V rámci OKD, a.s., se obecně o **běžných mzdových nárocích zaměstnanců neúčtuje formou dohadné položky pasivní**. Výjimku tvoří pouze dohadná položka na mzdy na dovolenou a Vánoce, věrnostní přídavek horníků a hornické stabilizační odměny, nicméně ta není předmětem nároků uvedených v žalobě. Nároky popsané v žalobě OKD, a.s., účtovala jako běžné mzdové nároky **přímo na účet 331** (závazky vůči zaměstnancům), tzn., že závazek vůči zaměstnancům vzniká v den zaúčtování mezd. **V případě mezd za měsíc duben 2016 to bylo dne 6. května 2016. Úpadek byl zjištěn dne 9.5.2016.**

Důkaz: - *potvrzení společnosti OKD, a.s. ze dne 2.10.2017*

17. Žalobce opakuje, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR, sp. zn. 9 Afs 106/2014-43, ze dne 9. 4. 2015 (dále jen „**Rozsudek**“) je vyloženo, že „*zákon o daních z příjmů spojuje povinnost plátce srazit a odvést zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti s vyplacením příslušného příjmu **nebo s jeho zúčtováním***“ přičemž „*Uvedená daňová povinnost tak vzniká, pokud nastane kterákoliv z těchto dvou možností* (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 81/2008).“ Výše uvedené znamená, že povinnost plátce srazit a odvést zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti **vzniká zúčtováním tohoto příjmu**, což se u Dlužníka stalo před zjištěním úpadku.
18. Žalobce odkazuje na závěr daného Příspěvků v Zápisu na straně 13 (zvýraznění přidáno), který byl GFŘ odsouhlasen:

Závěr 2.1

*Pokud zaměstnanci vznikne na odměnu nárok a odměna je ve smyslu judikátu 8 Afs 1/2012 – 58 zaúčtována **formou dohadné položky pasivní**, zaúčtování dohadné položky není považováno za závazek a zaměstnavateli nevzniká tímto okamžikem povinnost srazit zálohu na daň. Postup podle Pokynu GFŘ D-6 k §38d ZDP lze aplikovat nejen v případě srážkové daně, ale i v případě srážky zálohy na daň z příjmů ze závislé činnosti. Za „**zúčtování**“ příjmu ze závislé činnosti ve smyslu ZDP se **považuje situace, kdy příjem byl zaúčtován jako závazek zaměstnavatele vůči zaměstnanci na účet 33x.***

19. **Žalobce zaúčtoval (a tím i zúčtoval) mzdové nároky jako závazek vůči zaměstnancům**, nikoli jako dohadnou položku, proto povinnost Dlužníka srazit a odvést zálohu na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za měsíc duben 2016 vznikla již před rozhodnutím o úpadku (9. 5. 2016), a tedy nejedná se o pohledávku za majetkovou podstatou dle ustanovení § 168 odst. 2 písm. e) InsZ.
20. Dle §168 odst. 2 InsZ platí to, co vyjasnil i rozsudek Vrchního soudu v Praze, č.j. 102 VSPH 853/2016-72, ze dne 16.2.2017 – tedy že „*Pohledávky za podstatou vyjmenovává insolvenční zákon v ust. § 168 IZ, přičemž daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění, pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, pojistné na veřejné zdravotní pojištění a pojistné na důchodové spoření jsou pohledávkami za podstatou **výlučně tehdy, pokud vznikly po rozhodnutí o úpadku.***“
21. Pokud by měl soud za to, že ani tyto doklady neprokazují tvrzení žalobce o zúčtování mezd za duben 2016 před úpadkem Dlužníka, či že žalobce neunáší břemeno tvrzení, **nechť je žalobce vyzván v souladu s ustanovením §118a odst. 1 a 3 o.s.ř.** V takovém případě by žalobce navrhl provedení důkazu písemným potvrzením auditora Dlužníka, který by se vyjádřil k otázce, jak a kdy byly zaúčtovány mzdy za měsíc duben 2016, zejména zda mzdy uvedené v již předložených účetních Dokladech byly zaúčtovány jako dohadná položka pasivní, popřípadě znaleckým posudkem z oblasti účetnictví.
22. Pokud žalovaný tvrdí, že žalobce zaúčtoval předmětné mzdové nároky jako dohadnou položku pasivní, nechť svá tvrzení prokáže.

V.

Další argumenty

23. Žalobce se nemůže ztotožnit s argumentací soudu, která byla při jednání předestřena v rámci předvídatelnosti postupu při rozhodování – zejména, že judikatura VS v Praze se na daný případ nevztahuje a že finanční prostředky, které byly převedeny na účty správce daně, nebyly prostředky Dlužníka, ale (asi) zaměstnanců. Oba uvedené argumenty nejsou podle žalobce relevantní.

Údajná neaplikovatelnost stanoviska VS v Praze

24. Soud v první řadě upozornil žalobce, že podle jeho názoru se na daný případ nevztahuje argumentace a stanovisko Vrchního soudu v Praze z rozsudku sp. zn. 104 VSPH 791/2016 proti Vojenské zdravotní pojišťovně, ve věci dlužníka EURECA SHOPS, s.r.o. (dále jen „**Rozsudek VS**“), neboť podle názoru soudu se Vrchní soud v Praze vůbec nezabýval tím, zda šlo o pojistné za zaměstnavatele či za zaměstnance. Opak je však pravdou.
25. Z pohledu předmětné žaloby je paralela shledávána zjevně v tom, že Platby byly úhradami zálohy na daň z příjmů zaměstnanců, tedy že jde vlastně o „prostředky zaměstnanců“, stejně jako pojistné za zaměstnance, které zaměstnavatel strhne a odvede pojišťovně. V obou případech však toto stanovisko nelze o nic relevantního opřít.
26. Na mnoha místech Rozsudku VS, tak i předcházejícího rozsudku MS v Praze, sp. zn. 190 ICM 3284/2015 (dále jen „**Rozsudek MS**“), který soudu také zasíláme (jde o veřejně dostupný dokument, nejde o důkaz), je výslovně uvedeno, že jde o dlužné **pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance** dlužníka za měsíc květen 2014.
27. Citujeme stranu 4 poslední odstavce Rozsudku MS:

*V daném případě má soud za to, že dlužník plnil dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění za zaměstnance dlužníka za měsíc květen 2014 dle zák. č. 529/1992 Sb. o pojistném na veřejné zdravotní pojištění v platném znění měl tak splnit povinnost danou zvláštním zákonem dle § 111 odst. 2 IZ. A to za období květen 2014 tedy před zahájením insolvenčního řízení na dlužníka. Odvádění těchto plateb je navíc běžným hospodařením dlužníka, které nezmenšilo jeho majetkovou podstatu a pokud by dlužník tyto platby neprovedl, **neodvedení pojistného za zaměstnance by bylo porušení § 241 trestního zákona a dlužníkovi by hrozilo trestní stíhání za to čemuž tak dlužník za dané období zabránil.***

28. Jak v Rozsudku VS, tak v Rozsudku MS je výslovně uvedeno (stejně jako v žalobě v dané věci), že se jednalo o **část pojistného za zaměstnance**. Proto bylo argumentováno oběma soudy i odkazem na trestní odpovědnost, kdy VS v Praze tuto argumentaci odmítl s tím, že případná trestní odpovědnost nemá vliv na případnou neúčinnost provedené platby a navíc odkazem na judikaturu NS ČR zpochybnil i to, že by neodvedením v dané situaci mohlo k této trestní odpovědnosti dojít (neboť zaměstnavatel - dlužník - byl v úpadku a musel se řídit pravidly insolvenčního zákona). **Pokud by se nejednalo o pojistné za zaměstnance, pak by vůbec nebyla trestněprávní argumentace relevantní – nezaplacení pojistného za zaměstnavatele totiž není trestné.**
29. Je třeba si uvědomit, že § 241 trestního zákoníku (Neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby) zní takto: *Kdo ve větším rozsahu nesplní jako zaměstnavatel nebo plátce svoji zákonnou povinnost odvést za zaměstnance nebo jinou osobu daň, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistné na zdravotní pojištění, bude potrestán odnětím svobody až na tři léta nebo zákazem činnosti.*

Judikatura NS ČR (např. rozhodnutí č. 30/2001 Sb. rozh. tr.) jasně uvádí, že předpokladem trestní odpovědnosti konkrétní osoby za trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. Zákoníku je, aby **zaměstnavatel svým zaměstnancům z hrubé mzdy skutečně srazil příslušné částky na povinné odvody, aniž by je dále odvedl.**

Stejně tak uvádí komentářová literatura: Ustanovení § 241 odst. 1 se tedy **nevztahuje na tu část pojistného na sociální zabezpečení (včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti) a pojistného na zdravotní pojištění, které platí v zákonem stanovené výši přímo zaměstnavatel** (organizace či malá organizace) jako poplatník u pojistného na sociální zabezpečení [§ 7 odst. 1 písm. a) zák. č. 589/1992 Sb.] a u pojistného na zdravotního

pojištění (§ 9 odst. 2 zák. č. 48/1997 Sb.).(ŠÁMAL, Pavel. § 241 [Neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby]. In: ŠÁMAL, Pavel, GRIVNA, Tomáš, HERCZEG, Jiří, KRATOCHVÍL, Vladimír, PÚRY, František, RIZMAN, Stanislav, ŠÁMALOVÁ, Milada, VÁLKOVÁ, Helena, VANDUCHOVÁ, Marie. Trestní zákoník (EVK). 2.vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 2442.)

Jinými slovy – trestní sankce hrozí právě a jen za tu část pojistného, která se odvádí za zaměstnance – která byla sražena z jeho mzdy. Stejně tak platí u platby daně z příjmů zaměstnanců.

30. Dále je třeba zdůraznit, že výše uvedené stanovisko Vrchního soudu v Praze uvedené v Rozsudku VS (senát 104 VSPH) není ojedinělé, a naprosto stejnou argumentaci použil další senát 102 VSPH v rámci rozsudku sp.zn. **102 VSPH 853/2016-72** (opět ve věci dlužníka EURECA SHOPS, s.r.o.) v rámci odpůří žaloby proti žalované **České republice-České správě sociálního zabezpečení**, kdy prohlásil **neúčinné platby na sociální pojištění**, taktéž vzniklé před zahájením řízení a zaplacené po jeho zahájení. Jde tedy o ustálenou praxi Vrchního soudu v Praze. O to více se insolvenční soud musí s touto problematikou přesvědčivě vypořádat, pokud by toto měl být nosný důvod pro zamítnutí žaloby.
31. Podle § 13 občanského zákoníku platí, že každý, kdo se domáhá právní ochrany, **může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích**; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky.
32. **Rozsudek VS se tedy na danou věc plně vztahuje, neboť v něm byla řešena velmi podobná situace, kdy dlužník odvedl po zahájení insolvenčního řízení pojistné za zaměstnance v rozporu s ustanovením §111 IZ a Vrchní soud v Praze konstatoval, že šlo o neúčinné právní jednání (provedená platba).**

Údajná platba z prostředků, které nenáležely Dlužníkovi

33. Podle názoru soudu je podstatné, že žalobou napadené jednání a platby byly platbami, které odvedl Dlužník právě za zaměstnance, tedy že jde zálohu na daň z příjmu zaměstnance ze závislé činnosti. Jinými slovy, že Dlužník vlastně neplatil „ze svých prostředků“, ale z prostředků zaměstnanců“.
34. Jakkoli soud u jednání zjistil, že správci daně nikdy nemůže vzniknout pohledávka za zaměstnancem, ale že vždy vzniká pouze vůči zaměstnavateli, přesto považujeme za důležité rozvést obranu i proti tomuto argumentu.
35. Platné znění § 38h zákona o daních z příjmu nedoznalo obsahových změn:
(7) Plátce daně srazí zálohu při výplatě nebo připsání příjmů ze závislé činnosti (dále jen "mzda") poplatníkovi k dobru bez ohledu na to, za kterou dobu se mzda vyplácí. Provádí-li plátce účtování mezd měsíčně nebo pravidelně za delší časové období, srazí zálohu při účtování mzdy. Mzdy plynoucí do konce ledna za uplynulé zdaňovací období se zahrnují do základu pro výpočet zálohy v tomto období.
(10) Plátce odvede úhrn sražených záloh nebo úhrn částek, které měly být jako zálohy na daň sraženy, nejpozději do 20. dne kalendářního měsíce, v němž povinnost srazit zálohy vznikla.
36. Podstatné pro posouzení dané věci je, zda některý právní předpis stanoví, že uvedené prostředky NEJSOU v majetku a dispozici zaměstnavatele? **Odpověď je jednoduchá – žádný zákon nic takového nestanoví.** Ani zákon o dani z příjmů nestanoví, že by nějaká

konkrétní část majetku zaměstnavatele přestala k nějakému datu být jeho vlastnictvím, resp. že by nebyla součástí majetkové podstaty Dlužníka. Pak by totiž nemusely finanční úřady vymáhat „své pohledávky“ po zaměstnavatelích – měly by jasnou část majetku zaměstnavatele alokovanou pro sebe. Jelikož to ale není pravda, tak správci daně musejí vymáhat dluhy při neodvedení záloh na daň z příjmů po zaměstnavatelích.

37. Na tomto místě odkazujeme např. na ustanovení §37a horního zákona, který výslovně stanoví, že rezervní prostředky umístěné na zvláštním účtu k zajištění vypořádání důlních škod nesmějí být zahrnuty do majetkové podstaty:

(6) Peněžní prostředky či jiná aktiva umístěná k tíži zvláštního vázaného účtu podle odstavce 5 nesmějí být předmětem zajištění, nesmějí být zahrnuty do majetkové podstaty a nepodléhají výkonu rozhodnutí ani exekuci.

Ohledně prostředků k úhradě záloh na daň z příjmů zaměstnanců však takto žádný zákon nestanoví ničeho – není pro ně stanoven jakýkoli zvláštní režim, rozhodně tak nestanoví zákon o dani z příjmů.

Lze opětovně odkázat na Rozsudek VS, kde je výstižně argumentováno takto:

„V této souvislosti nelze přehlédnout, že právní předpisy ukládají soukromoprávním subjektům řadu finančních (či jiných) povinností a že jistě nebylo úmyslem zákonodárce preferovat bez dalšího všechny závazky dlužníků vůči státu před závazky vůči ostatním věřitelům, neboť to by se podle odvolacího soudu projevilo výslovně buď v citovaném ustanovení, nebo v zařazení takových závazků dlužníka mezi přednostní pohledávky. Ostatně to, že plnění na sociální pojištění a státní politiku zaměstnanosti není považováno za plnění dle zvláštního právního předpisu, plyne i z toho, že insolvenční zákon obsahuje v § 168 IZ výslovnou úpravu podmínek, za nichž mohou být tyto pohledávky v insolvenčním řízení hrazeny, přičemž při opačném výkladu by tato úprava byla nadbytečná.“

38. Výše uvedený předběžný názor, pokud by skutečně byl ze strany soudu potvrzen, je chybný již v samotném základu, a lze použít následující jednoduchý argument. **Prostředky určené na mzdy (ze kterých se strhává záloha na daň) jsou totiž až do okamžiku připsání na účet zaměstnance stále a jen majetkem zaměstnavatele.** Zaměstnanec má za zaměstnavatelem pohledávku (na zaplacení mzdy) a zaměstnavatel má tomu odpovídající závazek – **s prostředky na bankovním účtu to nemá vůbec nic společného.** Stejně tak má správce daně pohledávku za zaměstnavatelem (ode dne zúčtování mzdy) a zaměstnavatel má tomu odpovídající závazek vůči správci daně (žádné peníze či jiný majetek Dlužníka není zákonem alokovan k uhrazení této pohledávky). Uvedené dokonce žalovaný sám na jednání soudu potvrdil.
39. Nelze tvrdit, že prostředky na jednom bankovním účtu zaměstnavatele (třeba 1 milion Kč) jsou rozděleny (vlastnicky) mezi různé osoby – např. pokud mají zaměstnanci nárok na výplatu (např. 400 tis Kč pro všechny), tak že 600 tis. Kč patří zaměstnavateli a 400 tis. Kč už mu nepatří, ale patří zaměstnancům. Taktový závěr by byl naprosto absurdní a popíral by veškerou judikaturu i právní teorii.
40. **Proto logicky ani peněžní prostředky na stejném účtu, jehož majitelem je Dlužník, nemohou být v jakékoli části (zde ve výši platby na zálohu na daň z příjmů za zaměstnance) majetkem někoho jiného (např. zaměstnanců či správce daně).**
41. Žalobce připomíná, že strany učinily nesporné, že odporované Platby byly učiněny z **bankovního účtu Dlužníka** – takto je tvrzeno v bodu I. odst. 3 žaloby u každé Platby, a tato skutková tvrzení byla ze strany žalovaného učiněna nespornými.
42. Žalobce na tomto místě opětovně připomíná svoji argumentaci z jiných odpůřících žalob u stejného soudu a ve stejné insolvenční věci Dlužníka:

- Je třeba zdůraznit, že Platby **nebyly provedeny z prostředků zaměstnanců**, nýbrž z prostředků Dlužníka, jedná se o majetek, který až do provedení Plateb (do odepsání z účtu Dlužníka) **nebyl oddělen z majetkové podstaty Dlužníka**.
- Vzhledem ke skutečnosti, že předmětné Platby byly uhrazeny z bankovních účtů Dlužníka, je pro posouzení argumentu žalovaného nezbytné zabývat se rovněž povahou prostředků uložených na bankovních účtech.
- Ve svém rozsudku ze dne 10.11.2004, sp.zn. 35 Odo 801/2002, který byl publikován i ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek NS pod číslem 50/2006, se Nejvyšší soud posouzením peněžních prostředků zabýval, když uvedl: „*Peněžní prostředky na účtu*“ *vedeném peněžním ústavem na základě smlouvy o běžném účtu nebo na základě smlouvy o vkladovém účtu z tohoto pohledu nejsou v majetku majitele účtu, v jehož prospěch byl tento účet zřízen, nýbrž v majetku peněžního ústavu. Oprávnění majitele účtu, spočívající v tom, aby na základě jeho příkazu byly vyplaceny peněžní prostředky z účtu u peněžního ústavu, totiž představuje, jak výše uvedeno, pouze pohledávku z účtu u peněžního ústavu. Jinak řečeno, nejde o „věc“, nýbrž o „nárok majitele účtu na výplatu peněžních prostředků z tohoto účtu“ (pohledávku z účtu) při splnění sjednaných podmínek. Z výše uvedeného vyplývá mimo jiné to, že je nerozhodné, komu náležely peněžní prostředky uložené na účet (vyjma účelově určených prostředků podle § 310 o. s. ř.), **podstatná z tohoto hlediska je jediné skutečnost, kdo je majitelem účtu, neboť jediné on má pohledávku z účtu u peněžního ústavu.**“*
- K otázce, komu svědčí dispoziční oprávnění k peněžním prostředkům uloženým na běžném účtu, se Nejvyšší soud ČR výstižně vyjádřil i např. ve svém rozsudku ze dne 18.10.2007, sp.zn. 21 Cdo 1219/2006: „*Na základě smlouvy o běžném nebo vkladovém účtu je peněžní ústav povinen přijmout na účet peněžité vklady učiněné majitelem účtu nebo platby uskutečněné v jeho prospěch bez zřetele k tomu, kdo je majitelem peněžních prostředků, které se tímto způsobem na účet ukládají. Při provádění výplat z účtu se peněžní ústav řídí pokyny (event. písemnými příkazy) majitele účtu; skutečnost, kdo byl majitelem peněžních prostředků uložených na účtu, tu opět není významná. Uzavřením smlouvy vzniká mezi peněžním ústavem a majitelem účtu dvoustranný závazkový právní vztah, který je mimo jiné charakterizován tím, že peněžní ústav je **povinen přijímat na účet peněžité vklady nebo platby** uskutečněné ve prospěch majitele účtu a ze zůstatku účtu platit úroky, že majitel vkladového účtu je povinen vložit na účet peněžní prostředky a přenechat jejich využití peněžnímu ústavu, že peněžní ústav je **povinen** podle písemného příkazu majitele běžného účtu nebo při splnění podmínek stanovených ve smlouvě mu **vyplatit požadovanou částku nebo uskutečnit jeho jménem platby jím určeným osobám**, že peněžní ústav je povinen po uplynutí sjednané doby nebo po účinnosti výpovědi vyplatit majiteli vkladového účtu uvolněné peněžní prostředky a že peněžní ústav je povinen po zániku smlouvy vyplatit majiteli účtu zůstatek účtu. Za „**majitele účtu**“ je třeba z pohledu ustanovení obchodního zákoníku o běžném a vkladovém účtu považovat osobu, pro kterou peněžní ústav zřídil na základě smlouvy účet.*“
- Uhrazením Plateb tak fakticky došlo k tomu, že příslušná banka ze svého majetku poskytla peněžité plnění ve prospěch správce daně a Dlužníkova pohledávka za bankou tak byla snížena o výši tohoto plnění. Vzhledem k výše uvedené judikatuře je **majitelem pohledávky vždy osoba, pro kterou banka zřídila příslušný účet na základě smlouvy o běžném účtu**. Nelze tak dovozovat, že „část“ pohledávky z účtu Dlužníka za bankou byla v majetku jednotlivých zaměstnanců.
- Odlišný závěr by však nebyl dán ani v případě, že by byly Platby uhrazeny v hotovosti, když lze odkázat na Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 12. 2005, sp. zn. 29 Odo 1005/2003: „*V právní teorii rovněž není pochyb o tom, že věci v právním*

smyslu (a to - v intencích § 119 odst. 1 obč. zák. - věci movitou) jsou i peníze jako zákonné platidlo. Jde o věci určené druhově (jež se neurčují počtem platidel, nýbrž počtem peněžních jednotek těmito platidly vyjádřených). Myslitelné však je i jednotlivé určení peněz (např. úschova bankovek určených jejich čísly, mince ve sbírce apod.) - srov. k tomu v právní teorii např. Knapp., V. a kol.: Občanské právo hmotné. Svazek L, 1. vydání, Praha, CODEX 1995, str. 146. Stejně tak se ovšem nepochybuje o tom, že ochranu vlastnického práva k penězům proti tomu, kdo je neoprávněně zadržuje, lze vlastníku přiznat, jen jde-li o peníze jednotlivě určitelné (individualizovatelné) a tím, jak jsou označeny, v majetku toho, kdo je vlastníku zadržuje, rozpoznatelné.“ na základě této skutečnosti Nejvyšší soud ČR dospívá k závěru „V konkursu vedeném na majetek banky se osoba, která bance svěřila peněžní prostředky za účelem uskutečnění platebního styku, nebo osoba, která bance svěřila peněžní prostředky jako vklad, nemůže domáhat vrácení těchto peněz vylučovací žalobou podle § 19 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů, z titulu vlastnického práva; jde o pohledávku, která musí být přihlášena do konkursu postupem podle § 20 a násl. uvedeného zákona.“

43. Analogickou interpretací citovaného rozsudku se nezbytně musí dojít k závěru, že ani peněžní prostředky v majetkové podstatě nelze jakkoli dělit, a určovat, že snad část prostředků je ve vlastnictví jiné osoby, když druhově určené věci (peněžní prostředky) nelze v majetku rozpoznat.
44. O tom, že prostředky na bankovním účtu Dlužníka patří do majetkové podstaty Dlužníka, není třeba vést žádnou větší debatu, neboť tak výslovně stanoví insolvenční zákon v § 206.

Podáno s účtou

Za Ing. Lee Loudu

insolvenčního správce dlužníka OKD, a.s.

JUDr. Dušan Dvořák, advokát v plné moci

Digitálně podepsal
JUDr. Dušan Dvořák